

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/72/2017
Identifikačné číslo spisu: 6115011057
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6115011057.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci obvineného F. G., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 13. decembra 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného F. G. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/38/2016, z 28. júna 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. G. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2T/88/2015, z 23. februára 2016, bol obvinený F. G. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

31. októbra 2015 v čase okolo 12,20 hod. na ceste č. D. v obci E., v okrese B., viedol v smere do obce F. osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia ev. č. I., kde bol bezprostredne po odstavení vozidla pri železničnej stanici kontrolovaný hliadkou OO PZ Slovenská Lupča, ktorej pri kontrole nepredložil občiansky ani vodičský preukaz, pričom pri stotožnení jeho osoby bolo následnou lustráciou zistené, že má vodičský preukaz zadržaný a vozidlo viedol napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T/9/2015 zo dňa 30. januára 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. februára 2015, uložený aj trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 2 rokov, počnúc dňom 29. novembra 2014.

Za to bol obvinenému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov, pričom na výkon trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne bol obvinenému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 3 (tri) roky.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením pod sp. zn. 5To/38/2016, z 28. júna 2016, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že oba súde skúmali spáchaný skutok len po formálnej stránke, pričom prehliadli ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, ktorý prikazuje pri všetkých prečinoch obligatórne posudzovanie závažnosti prečinu. Materiálny korektív je určený viacerými skutočnosťami - A/ spôsobom vykonania činu a jeho následkami- obvinený mal nezištný úmysel pomôcť družke javiacej znaky pôrodu, nemal v úmysle poškodiť niekoho, nikomu ublížiť ani spáchať škodu; - B/ okolnosti za ktorých bol čin spáchaný, charakterizujú materiálny korektív prečinu, pričom ku skutku došlo v čase tehotenstva družky, okolnosti ho donútili k tomu, že náhla nevoľnosť družky za volantom ho prinútila prevziať vedenie motorového vozidla, pričom nešlo o konanie spoločensky nebezpečné; má teda za to, že oba súde mali pozitívne vyhodnotiť kritéria materiálneho korektívu. Druhú rovinu pochybenia súdov vidí obvinený v nepoužití ustanovení o krajnej núdzi. Namietal, že on chránil život a zdravie svojej priateľky, pričom život a zdravie je chránené v I. hlave osobitnej časti Trestného zákona, pričom ochrana poriadku vo veciach verejných je upravená až v VIII. hlave osobitnej časti Trestného zákona, a teda obetoval menej chránený záujem pri ochrane dôležitejšieho záujmu, ktorý mal prednosť. Podotkol, že všetky štyri podmienky potrebné na uplatnenie ustanovení o krajnej núdzi (hrozba nebezpečenstva, nebezpečenstvo hrozí priamo bezprostredne, nebolo možné odvrátiť za daných okolností iným spôsobom, a ten komu nebezpečenstvo hrozí nie je povinný ho znášať) boli splnené. Na záver navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/38/2016, z 28. júna 2016 bol porušený zákon v neprospech obvineného a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/38/2016, z 28. júna 2016 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2T/88/2015, z 23. februára 2016 vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Banská Bystrica, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že v predmetnom konaní bol skutkový stav zistený správne, spoľahlivo a v rozsahu potrebnom pre objektívne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody obvineného, že konal v krajnej núdzi sú obranou subjektívnou a najmä účelovou, čo dokazujú aj vykonané dôkazy. V prípade obvineného išlo o opakované pohrdanie predchádzajúcimi rozhodnutiami súdu, pričom aj v týchto jeho predchádzajúcich prípadoch mal odsúdený na svoju obhajobu po ruke „zaručené ospravedlnenie“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby dovolací súd uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

K vyjadreniu prokurátora zaslal svoje vyjadrenie obvinený, v ktorom znovu vyhodnotil skutkový stav a zopakoval svoju obranu, že konal v krajnej núdzi, a preto nemohol spáchať trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného F. G. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani doplniť. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je

totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd poznamenáva, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K námietke obvineného, že súdy mali obligatórne skúmať použitie materiálneho korektívu je potrebné poznamenať, že v predmetnej veci najvyšší súd skúmal, či konaním obvineného F. G. tvoriacim skutkovú vetu odsudzujúceho rozsudku boli naplnené všetky t. j. formálne i materiálne znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a dospel k záveru, že áno. Tu najvyšší súd poukazuje na znenie § 8 Trestného zákona, podľa ktorého trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pojmom znaky uvedené v tomto zákone sa rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy, ktoré tvoria tzv. skutkovú podstatu trestného činu (súhrn znakov, ktoré charakterizujú ľudské konanie a jeho následok ako trestný čin), pričom všetky sú rovnako nevyhnutné a rovnocenné.

Z hľadiska obsahu, každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenie, či konkrétny spáchaný skutok možno pokladať za trestný čin. Ide o súhrn znakov možných ľudských aktivít, ktorých splnením vzniká trestná spornosť. Znaky trestných činov uvedené v Trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto klasifikovaných skutkov (predvídanie možnosti vzniku), ako aj nevyhnutnosť podradiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Súhrn skutkových znakov jednotlivých skutkových podstát trestných činov odráža konkrétny skutok z hľadiska kvantity a kvality. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu. Okrem obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, hodnota, či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútky - motív) sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona - nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Na posúdenie závažnosti určitého protispoločenského konania majú vplyv a závažnosť prečinu určujú nasledovné skutočnosti:

- a/ spôsob vykonania činu a jeho následky,
- b/ okolností, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti - § 36 a § 37 Trestného zákona),
- c/ miera zavinenia a pohnútky páchatel'a.

Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sa týkajú konania a následku (test objektívnej stránky) a miery zavinenia v prípade pohnútky (t. j. subjektívnej stránky) sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich

súhrne bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť niektorého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.

V predmetnej veci najvyšší súd dospel k záveru, že obvinený F. G. svojím konaním uvedeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku naplnil všetky t. j. formálne i materiálne znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

V skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku vymedzené konanie obvineného spočíva vo vedení vozidla aj napriek zadržanému vodičskému preukazu a uloženému trestu zákazu viesť motorové vozidlá akéhokolvek druhu po dobu 2 rokov, naplnia objektívnu stránku skutkovej podstaty stíhaného prečinu a vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, najmä na spôsob vykonania činu, nepochybné aj subjektívnu stránku tohto prečinu.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že jeho konanie nenaplnia zákonné znaky prečinu s ohľadom na nenaplnenie materiálneho korektívu.

Obvinený bol za ten istý prečin odsúdený už tretíkrát, pričom najvyšší súd sa stotožňuje s vyjadrením prokurátora, že obhajoba obvineného pri každom odsúdení spočívala v konaní minimálne v krajnej núdzi, a preto nemožno takúto obhajobu obvineného vyhodnotiť inak ako naučenú a jednoznačne účelovú.

Najvyšší súd nemohol opomenúť okolnosti, za akých bol predmetný skutok spáchaný (bez spochybňovania zdravotného stavu jeho družky), keď nemožno pominúť fakt, že obvinený viedol motorové vozidlo po trase cca. 800 m, pričom hliadka OO PZ Slovenská Ľupča predmetné motorové vozidlo vedené obvineným prenasledovala so zapnutým svetelným výstražným zariadením, pričom obvinený vozidlo nezastavil ihneď, hoci mal na to príležitosť (viď vyjadrenia policajtov), čím práve takýmto správaním ohrozil nielen svoj život a zdravie, ale aj život a zdravie svojej tehotnej družky a jej maloletého syna, ktorí v tom čase boli s obvineným vo vozidle. Na základe uvedeného nebolo možné použitie materiálneho korektívu tak, ako sa toho domáhal obvinený. Všetky okolnosti prípadu v súhrne dosiahli takú intenzitu závažnosti, ktorá naplnia i materiálny korektív stíhaného prečinu, a preto najvyšší súd na túto námietku neprihliadal.

Na druhú námietku obvineného, že súdy nesprávne vyhodnotili podmienky ustanovenia o krajnej núdzi podľa § 24 Trestného zákona, najvyšší súd poznamenáva, že ustanovenie § 24 ods. 1 Trestného zákona stanovuje, že krajnú núdzu možno v zásade použiť na ochranu všetkých záujmov chránených Trestným zákonom. Chránené záujmy sú určené v jednotlivých hlavách osobitnej časti Trestného zákona a sú totožné s druhovým objektom týchto hláv. Niekedy je možné kombinovať chránené záujmy rozličného druhu.

Posúdenie či je potrebné použiť ustanovenie o okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona, v predmetnej veci § 24 Trestného zákona) je priamou otázkou právnej kvalifikácie skutku - právne posúdenie zisteného skutku (trestnosti dotknutého činu), nie otázkou použitia iných hmotnoprávných ustanovení, ktorá spadá pod dovolací dôvod podľa písmena i).

Ak však skôr konajúci súd okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu nezistil (resp. nezistil ju v podobe zodpovedajúcej jej zákonnej úprave), nie je možné v dovolacom konaní skúmať úplnosť súdom zisteného skutku v odsudzujúcom rozsudkom a takto rozhodnúť v prospech obvineného. To rovnako platí, ak skôr konajúci súd okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu (naopak) zistil a rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom. V dovolacom konaní potom nemožno rozhodnúť v neprospech obvineného. V oboch prípadoch teda nie je možné skúmať skutkové závery napadnutého rozhodnutia. Prichádza do úvahy skúmanie správnosti použitia ustanovení Trestného zákona o okolnostiach vylučujúcich protiprávnosť činu na dotknuté, aplikačne podkladové skutkové zistenia skôr konajúceho súdu, tie sú však v uvedených prípadoch popísané len v odôvodnení jeho rozhodnutia - dotknutá okolnosť buď nebola zistená (pri uznaní viny) alebo je daná (pri oslobodení spod obžaloby) v oslobodzujúcom rozsudku popísaný žalovaný skutok a obžaloba okolnosť vylučujúcu protiprávnosť neobsahuje, inak by nebola

podaná. S ohľadom na uvedené môže byť v takýchto prípadoch dovolanie úspešné, len ak by bolo podané ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Nad rámec nevyhnutného najvyšší súd poznamenáva, že ustanovenie § 24 ods. 2 Trestného poriadku hovorí o princípe subsidiarity, čiže konať v krajnej núdzi obetovaním záujmu chránenému Trestným zákonom možno až vtedy, keď neexistujú iné možnosti odvrátenia priamo hroziaceho nebezpečenstva, teda nebezpečenstvo nemožno odvrátiť inak. Ak by bolo možné nebezpečenstvo odvrátiť inak ako obetovaním chráneného záujmu, nešlo by o krajnú núdzu, ale protiprávny čin. Či bolo možné nebezpečenstvo odvrátiť inak, možno posudzovať len tie možnosti, ktorými subjekt mohol odvrátiť nebezpečenstvo ešte pred porušením chráneného záujmu. Taktiež sa princíp subsidiarity vzťahuje aj na nutnosť výberu takej alternatívy odvrátenia nebezpečenstva, pri ktorej je predpoklad, že spôsobí najmenšiu ujmu.

Základným prvkom pri krajnej núdzi je pojem nebezpečenstvo. Nebezpečenstvo, na ktorého odvrátenie možno použiť krajnú núdzu, môžeme označiť ako stav alebo moment, ktorý obsahuje značnú možnosť poruchy hroziacej záujmu chránenému Trestným zákonom. Pri krajnej núdzi však musí ísť o priamo hroziace nebezpečenstvo, pod ktorým v širšom zmysle rozumieme „trvajúcu udalosť, rezultujúcu z nebezpečenstva, so začínajúcimi škodlivými následkami, ktorých stupňovaniu možno zabrániť použitím krajnej núdze.“

Zo zákonného vymedzenia § 24 v prípade, ak niekto koná v krajnej núdzi, musia byť splnené nasledujúce objektívne podmienky:

1. odvracanie nebezpečenstva,
2. nebezpečenstvo hrozí záujmu chránenému Trestným zákonom,
3. nebezpečenstvo hrozí priamo
4. nebezpečenstvo za daných okolností nemožno odvrátiť inak - zásada subsidiarity
5. spôsobený následok nesmie byť zjavne závažnejší ako ten, ktorý hrozil - zásada proporcionality
6. ten komu nebezpečenstvo hrozí, nie je povinný ho znášať.

Na základe vyššie uvedeného nemožno prihliadať ani na túto námietku obvineného, nakoľko najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudkov oboch súdov, ktoré vo svojich odôvodneniach jasne poukázali na to, z akých dôvodov neprichádzalo použitie ustanovenia o krajnej núdzi do úvahy (jazda vozidlom cca 800m, viacero možností na odstavenie vozidla na miestach, kde by netvorilo prekážku v cestnej premávke, privolanie záchranej zdravotnej služby až za prítomnosti polície, možnosť posádky vystúpiť z vozidla, čím by došlo len k ohrozeniu majetku - zásada subsidiarity nebola splnená). Na rámec toho je potrebné poukázať na už vyššie spomenutú skutočnosť, že motorové vozidlo vedené obvineným, v ktorom boli spolujazdcami aj jeho tehotná manželka a jej maloletý syn, bolo prenasledované hliadkou OO PZ Slovenská Ľupča so zapnutým svetelným výstražným zariadením, kedy pri prenasledovaní, hoci neboli použité donucovacie prostriedky podľa § 56 resp. § 61 ods. 1 písm. f) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, vystavil sa ako aj posádku motorového vozidla do ohrozenia života alebo zdravia, čím mohol byť spôsobený zjavne závažnejší následok ako ten, ktorý hrozil, čiže ani zásada proporcionality nebola splnená. Oba sudy teda správne skonštatovali, že za daných okolností prišlo k prekročeniu medze krajnej núdze, a preto nebola možná aplikácia uvedeného ustanovenia.

Z uvedených dôvodov je zjavné, že v rozsahu námietok obvineného nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uplatnený obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. G. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.